

335

WIJZE

OM VOORTDUREND EN VERTROUWELIJK
MET GOD OM TE GAAN.

DOOR

DEN H. ALPHONSUS M. DE LIGUORI.

NIEUWE VERTALING

DOOR

J. H. BENS DORP,

Priester van de Congregatie des Allerh.
Verlossers.

AMSTERDAM,

BEKKER.

Vak 51

VAK

57

Na. 335

W I J Z E

OM

voortdurend en vertrouwelijk
met God om te gaan

DOOR

DEN H. ALPHONSUS MARIA DE LIGUORI

VERTALING

DOOR

TH. BENS DORP,

Priester der Congregatie des Allerh. Verlossers.

AMSTERDAM,

F. H. J. BEKKER.

1893.

IMPRIMATUR, SERVATIS SERVANDIS.

J. MEEUWISSEN, *congr. SS. Redempt.*

AMSTELODAMI,
die 12 Jan. 1893.

sup. prov.

IMPRIMATUR.

A. M. C. VAN COOTH,
Libr. Cens.

AMSTELODAMI,
die 22 Jan. 1893.

Wijze om voortdurend en vertrouw- welijk met God om te gaan.

I.

GOD WIL, DAT MEN GEMEENZAAM EN
VERTROUWELIJK MET HEM OMGA.

De H. Job was buiten zich zelve van verbazing bij het gezicht der goedheid van onzen God, die er zóó-
zeer op uit is den menschen goed te
doen, dat Hem niets zoozeer ter harte
schijnt te gaan, dan den mensch te
beminnen en door den mensch te wor-
den bemind. Vandaar riep Job in zijn
samenspraak met God in opgetogenheid
uit: „Heer, wat is de mensch, dat Gij
hem hoogschat, en waarom stelt gij uw
hart op hem?” *Quid est homo quia mag-*

nificas eum? aut quid apponis erga eum cor tuum 1)?

Hieruit ziet men, welk eene dwaling het is, te meenen, dat men, door vertrouwelijk en gemeenzaam met God te handelen, ontbreken zou aan den eerbied verschuldigd aan zijne oneindige majesteit. Zeer zeker, godvruchtige ziel, gij moet God met allen ootmoed uwen eerbied betoonen, u diep in zijne tegenwoordigheid vernederen, vooral bij de gedachte aan de ondankbaarheden en de beledigingen, met welke gij Hem vroeger hebt bedroefd; maar dit moet u niet beletten, Hem tevens te bejegenen met de teederste en vertrouwelijkste liefde. God is de oneindige majesteit, maar Hij is te gelijk de oneindige goedheid, de oneindige liefde. Gij hebt in God een Heer, zoo verheven, als er geen andere zijn kan; maar gij bezit in Hem tevens den oprechtsten en warmsten vriend. Welverre, dat Hij er zich om zou vertoornen, verlangt God integendeel, dat gij met Hem omgaat op dien zelfden vertrouwelijken, gemeenzamen

1) Job. 7. 17.

en hartelijken voet, waarop de kinderen omgaan met hunne moeder. Hoort, hoe vol teederheid Hij ons tot zich roept en ons zijne liefkoozingen belooft: „Gij zult aan de borst worden gedragen en op de knieën geliefkoosd worden; als een' dien zijne moeder troost, zoo wil ik u troosten.” *Ad ubera portabimini, et super genua blandietur vobis: quomodo si cui mater blandiatur, ita ego consolabor vos* 1). Gelijk eene moeder er haar genoeg in vindt, haren kleinen zoon op haren schoot te hebben, hem te voeden en te liefkoozen, zoo is het ook onzen goeden God een geluk, een gelijke hartelijkheid te kunnen be- toonen aan die uitverkoren zielen, welke zich geheel aan Hem hebben overgegeven en al hunne hoop stellen op zijne goedheid.

Wees er van overtuigd: geen vriend, geen broeder, geen vader, geen moeder, geen bruidegom, geen minnaar kan u meer beminnen dan God. De goddelijke genade is die groote schat,

1) Is. 66. 12, 13.

waardoor wij, ellendige schepselen en slaven, de geliefde vrienden worden van onzen Schepper: *Infinitus enim thesaurus est hominibus, quo qui usi sunt participes facti sunt amicitiae Dei* 1): „Want een eindelooze schat is zij voor de menschen; en die gebruik daarvan maakten, werden deelgenooten van Gods vriendschap.” Met geen ander doel zoekt God ons vertrouwen te winnen, met geen ander doel heeft Hij zichzelf als het ware vernietigd (*exinanivit semetipsum*), en zich de vernedering willen getroosten van mensch te worden, dan om met ons gemeenzaam te kunnen omgaan. *Cum hominibus conversatus est* 2) „Hij heeft met de menschen verkeerd.” Door zijne liefde vervoerd wilde Hij zelfs een kind worden, wilde hij leven als een arme, ja liet Hij zich openlijk terechtstellen op een kruis. Door die liefde ook is Hij er toe gekomen zich tegenwoordig te stellen onder schijn van brood, om alzo immer bij ons te zijn en zich op

1) Sap. 7. 14.

2) Bar. 3. 38.

het innigst met ons te vereenigen: „Die mijn vleesch eet en mijn bloed drinkt, blijft in mij en ik in Hem”. *Qui manducat meam carnem et bibit meum sanguinem in me manet et ego in illo* 1). In een woord, God bemint u zóó vurig, dat Hij geen andere liefde schijnt te hebben dan voor u. Ziedaar, waarom ook gij geen ander moet beminnen dan God. Zeg daarom van uwen God, gelijk gij het kunt en moet zeggen: „Mijn beminde is aan mij en ik ben aan Hem.” *Dilectus meus mihi, et ego illi* 2). Mijn God heeft zich geheel gegeven aan mij; ik geef mij dan ook geheel aan Hem. Hij heeft mij tot zijnen welbeminde gekozen; ook ik wil Hem onder allen voor mijne eenige liefde kiezen. „Mijn geliefde is wit en rood, uitverkoren onder duizenden.” *Dilectus meus candidus et rubicundus, electus ex millibus* 3).

Betuig ook dikwijls die liefde aan God; zeg Hem: O mijn God, waarom toch bemint gij mij zoozeer? Wat goeds

1) Joa. 6. 57.

2) Cant. 2. 16.

3) Cant. 5. 10.

ziet Gij toch in mij ? Zijt Gij dan de beleedigen vergeten, die ik U heb aangedaan ? Maar, als Gij zoo goed voor mij geweest zijt, dat Gij in plaats van mij naar de hel te verwijzen, mij integendeel nog zoovele genaden hebt geschonken, wien dan zal ik voortaan anders nog beminnen, o mijn goed en mijn al, tenzij U alleen ? O mijn allerbeminnelijkste God, ik heb U in het verledene beleedigd, maar wat mij het meest bedroeft, is niet zoozeer de straf, die ik daardoor verdiend heb, als wel het misnoegen, dat ik daardoor gegeven heb aan U, die een oneindige liefde verdient. Doch Gij kunt geen hart, dat berouw heeft en zich vernedert, versmaden : *Cor contritum et humiliatum, Deus, non despicies* 1). Ach mijn God, thans verlang ik voor tijd en eeuwigheid, niets anders meer dan U : „Want wat heb ik in den hemel en wat verlang ik op aarde buiten U ? ... *Quid mihi est in coelo et a te quid volui super terram ? Deus cordis mei et pars mea, Deus in aeternum* 2). Thans zijt Gij alleen, en dat voor immer,

1) Ps. 50. 18.

2) Ps. 72. 29.

de eenige Meester van mijn hart en van mijn wil, Gij mijn eenig goed, mijn paradijs, mijn hoop, mijn liefde, mijn al. De God mijns harten en mijn deel is God voor eeuwig. *Deus cordis mei et pars mea Deus in aeternum.*

Om nu uw vertrouwen in God meer en meer te versterken, moet gij er dikwijls aan denken, hoe liefdevol God met u gehandeld heeft, wat liefdevolle middelen Hij al gebruikt heeft, om u te doen opstaan uit uw ongeregeld leven, om u los te maken van uwe aardsche gehechtheden en u tot zijne heilige liefde te trekken; dan toch zult gij het niet wagen te vreezen en uwen God weinig vertrouwen te toonen, thans nu gij een vast besloten wil hebt, Hem te beminnen en Hem zooveel gij kunt, genoeg te geven. De blijken van barmhartigheid, die Hij u vroeger heeft gegeven, bewijzen u immers al te duidelijk, dat Hij u waarlijk bemint?

Het is niet aangenaam voor God, dat zielen, die Hem van ganscher harte beminnen, die ook Hij dus bemint, Hem zoo weinig vertrouwen toonen. Wilt gij derhalve het liefdevol hart van

uwen God genoeg geven, behandel Hem dan voortaan zoo vertrouwelijk en zoo hartelijk als u maar mogelijk is.

„Ik heb u in mijne handen geschreven: uwe muren zijn immer voor mijne oogen”. *In manibus meis descripsi te, muri tui coram oculis meis semper* 1). Mijn beminde ziel, zoo spreekt de Heer, waarom zijt gij bevreesd, of waarom voedt gij mistrouwen? Ik heb u geschreven in mijne handen, om er immer aan te denken u wel te doen. Zijt gij misschien bevreesd voor uwe vijanden? Weet, dat de zorg voor uwe verdediging immer voor mijne oogen is, zoodat ik die nooit kan vergeten. Zie daar, waarom David jubelend uitriep: „Heer, als met een schild omgeeft Gij ons met uwe goedgunstigheid”. *Ut scuto bonae voluntatis tuae coronasti nos* 2). Heer, wie zal ons nog kwaad kunnen doen, nu Gij met uwe goedheid en uwe liefde ons verdedigt en ons van alle kanten omringt? Verlevendig vooral uw vertrouwen door de gedachte aan dat groote geschenk van Gods liefde, aan Je-

1) Is. 49. 16.

2) Ps. 5. 13.

sus Christus: „Zóó lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eenigen zoon heeft gegeven.” *Sic Deus dilexit mundum ut Filium suum unigenitum daret* 1). Hoe toch kunnen wij vreezen, roept de apostel uit, dat God ons iets weigeren zal, nadat Hij ons begiftigd heeft met zijn eigen Zoon? Voor ons allen heeft God Hem overgeleverd; hoe heeft Hij ons met Hem ook niet alles gegeven? *Pro nobis omnibus tradidit illum: quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit* 2).

„Mijn wellust is te zijn met de kinderen des menschen 3).” Het hart van den mensch is om zoo te spreken Gods paradijs. Als nu God u zóózeer bemint, bemin ook gij Hem dan. Als het *zijn* geneugte is met *U* te zijn, laat het dan ook uw geneugte wezen, met Hem te zijn, en al den tijd van uw leven door te brengen in datzelfde beminnelijk gezelschap, dat gij eenmaal hoopt te genieten gedurende de gansche gelukzalige eeuwigheid.

1) Jo. 3. 16.

2) Rom. 8. 32.

3) Prov. 8. 31.

Maak u gewoon dikwijls in stilte met God te spreken; doe dit op gemeenzamen toon, vol liefde en vertrouwen, gelijk met een vriend, den besten, dien gij hebt, en die u het meest bemint.

II.

HET IS GEMAKKELIJK EN AANGENAAM ZICH MET GOD TË ONDERHOUDEN.

Is het nu, gelijk gezegd is, een groote dwaling, tegenover God weinig vertrouwen te toonen, en immer voor Hem te willen verschijnen gelijk een vreesachtige en bloode slaaf voor zijnen koning verschijnt, sidderend van vrees; nog grooter dwaling zou het zijn, te meenen, dat de omgang met God slechts verveling en bitterheid schenkt: neen, dat is niet waar: „In den omgang met Hem is niets bitters noch in Zijn gezelschap iets vervelends”. *Non habet amaritudinem conversatio illius nec taedium convictus illius* 1). Vraag het de zielen, die Hem waarachtig beminnen; zij zul-

1) Sap. 8. 16.

len u zeggen, dat zij in de kwellingen van het leven nergens grooteren en meer deugdelijken troost vinden dan in hun liefdevollen omgang met God.

Men vraagt van u geene voortdurende inspanning van uwen geest, waarvoor gij al uwe bezigheden en uwe uitspanningen zoudt moeten vergeten; er wordt niets anders van u gevraagd dan tegenover God hetzelfde te doen, wat gij bij voorkomende gelegenheden doet voor een ieder, die u bemint en die bemind wordt door u.

Uw God is immer bij u, wat meer is: Hij is in u. „In Hem leven wij, bewegen wij ons en zijn wij 1)”. Men behoeft niet aangemeld te worden, wanneer men Hem verlangt te spreken; neen, God heeft gaarne, dat men vertrouwelijk met Hem omgaat. Spreek Hem daarom over al uwe zaken, over uwe plannen, uwe moeielijkheden, uwe bekommeringen, over alles in een woord wat u ter harte gaat. Doe het bovenal, gelijk ik zeide, vertrouwelijk en met een open hart. God is niet gewoon tot eene ziel te spreken,

1) Act. 17. 28.

als de ziel niet tot God spreekt, want' als de ziel niet gewoon is zich met God te onderhouden, zal zij, indien Hij haar ook al toespreekt, zijne woorden toch niet verstaan. Vandaar Gods klacht in het Hooglied: *Soror nostra parva est; quid faciemus sorori nostrae in die quando alloquenda est* 1): Onze zuster is nog een kind in de liefde, wat zullen wij haar toespreken, indien zij mij niet verstaat?

Wanneer wij Gods genade verachten, dan ja wil Hij beschouwd worden als Heer, de machtigste en verschrikkelijkste, die er bestaat; maar, als wij Hem beminnen, wil Hij door ons behandeld worden als onze hartelijkste vriend. Hij wil dan, dat wij Hem dikwijls toespreken, en dit met groote vertrouwelijkheid en ongedwongen.

Het is waar, wij moeten God immer behandelen met den hoogsten eerbied; maar, als Hij u de genade bewijst, van u te doen gevoelen, dat Hij bij u is, en verlangt door u toegesproken te worden gelijk uw beste vriend,

1) Cant. 8. 8.

openbaar Hem dan de gevoelens van uw hart met groote vrijmoedigheid en vertrouwen. God wacht niet tot gij zelf het eerst naar Hem toegaat; maar, zoo-
dra gij zijne liefde verlangt, voorkomt Hij u; en vertoont zich aan u met alle genaden en hulpmiddelen, die u noodig zijn: *Praeoccupat qui se concupiscunt ut illis se prior ostendat* 1). Het is Hem genoeg, dat gij Hem toespreekt, om u aanstonds te toonen, dat Hij bij u is en vol bereidvaardigheid om u te verhooren en te troosten: *Et aures ejus in preces eorum* 2).

Onze goede God is door zijne onmetelijkheid op alle plaatsen tegenwoordig, doch er zijn vooral twee plaatsen, waar Hij op geheel bijzondere wijze zijne woning heeft: de eene is den hemel, waar Hij tegenwoordig is met de glorie, welke Hij daar mededeelt aan de heiligen; de andere is op aarde en wel in het hart van de nederige ziel, die Hem bemint: „Ik woon met hem, die nederig en ver-

1) Sap. 6. 14.

2) Ps. 33. 16.

morzeld van geest is." *Habitans cum contrito et humili spiritu.* 1) Onze God woont dus in het hooge der hemelen; maar Hij acht het niet beneden zich tevens de dagen en nachten door te brengen met zijne getrouwe dienaren in hunne cellen en grotten. Daar spreekt Hij met hen en deelt hun daar zijne goddelijke vertroosting mede, van welke een enkele meer waard is dan alle genoegens der aarde, en naar welke alleen hij niet verlangt, die ze nooit heeft gesmaakt: „Proeft en ondervindt hoe zoet de Heer is." *Gustate et videte quoniam suavis est Dominus* 2).

De vrienden dezer wereld hebben uren, waarop zij met elkander verkeerden, en uren, waarop zij van elkander verwijderd zijn; maar, indien gij wilt, zal er nooit een enkel uur van scheiding zijn tusschen God en u: „Gij zult slapen, en uw slaap zal zoet zijn, want de Heer zal aan uw zijde staan." *Quiesces, et suavis erit somnus tuus. Dominus erit in latere tuo* 3). Wanneer gij rust, wijkt

1) Is. 57. 15.

2) Prov. 3. 24. 26.

3) Ps. 33. 9.

Hij niet van uwe sponde, maar Hij blijft bij u immer aan u denkende, om, wanneer gij des nachts mocht ontwaken, u aanstonds met zijne heilige ingevingen te kunnen toespreken, en ook van u een of andere betuiging van liefde, van opoffering of dankbaarheid te ontvangen; zoo derhalve zet Hij ook gedurende die uren van rust zijn zoeten omgang met u voort. *Conquiescam cum illa et erit allocutio cogitationis* 1). Ja soms zal Hij u zelfs toespreken in uwen slaap en u ook dan zijne woorden doen hooren, opdat gij die bij uw ontwaken in vervulling moogt brengen: „Gedurende den slaap zal ik hem toespreken 2)”. *Per somnium loquar ad illum.*

Ook des morgens is Hij bij u, om van u een woord te hooren van genegenheid of vertrouwen; om het offer te ontvangen van uwe eerste gedachten en van alle werken, welke gij dien dag wilt verrichten, om Hem genoeg te geven; het offer van alle wederwaardigheden, die gij u voorstelt te zijner eer en liefde

1) Sap. 8. 9, 16.

2) Num. 12. 6.

geduldig te verdragen. Maar, als uw God zich nu zoozeer beijvert om zich op dat oogenblik van uw ontwaken, aanstonds aan u te vertoonen, verzuim ook gij dan van uw kant niet, Hem aanstonds een blik van liefde te schenken en u te verheugen, als gij van uwen God die blijde tijding moogt vernemen, dat Hij niet meer van u verwijderd is, gelijk Hij dit eens was door uwe zonden, maar dat Hij u thans bemint, dat Hij ook door u bemind wil worden, daar Hij u op datzelfde oogenblik herinnert aan zijn beminnelijk gebod: „Gij zult den Heer uwen God beminnen uit geheel uw hart 1)”. *Diliges Dominum tuum ex toto corde tuo.*

III.

WAAROVER, WANNEER EN HOE WIJ
MET GOD MOETEN SPREKEN.

I. IN HET ALGEMEEN.

Zorg dan, dat gij Gods zoete tegenwoordigheid niet vergeet, gelijk de meeste

1) Deut. 6. 5.

menschen dit doen. Spreek met Hem, zoo dikwijls gij maar kunt; meen niet, dat Hem dit verveelt of dat Hij het beneden zich rekent gelijk de grooten dezer wereld. Als gij Hem bemint, zal het u aan geen stof tot onderhoud ontbreken. Spreek met Hem van alles wat u in de gedachten komt; van uzelf, van uwe zaken, gelijk gij het zoudt vertellen aan een vertrouwd vriend. Beschouw Hem niet als een hooghartig heerscher, die met niemand wil omgaan dan met grooten, en alleen over gewichtige zaken wil spreken. O neen, onze goede God daalt gaarne tot ons af, en verlangt dat wij Hem zelfs in onze kleinste en meest alledaagsche belangen inwijden. God bemint u zóózeer en heeft zóóveel zorg voor u, als had Hij aan niemand anders te denken dan aan u. Hij geeft zich zóóveel moeite voor uw welzijn, dat het schijnt, als bezat Hij zijne voorzienigheid alleen maar om u te bewaren, zijn almacht, om u alleen te hulp te komen, zijne barmhartigheid en goedheid alleen maar om deernis met u te hebben, u te overladen met zijne weldaden en door zijne liefdevolle oplettendheden uw ver-

trouwen en uw hart te winnen. Maak Hem daarom vrijmoedig geheel uw binnenste bekend, bid Hem, dat Hij u helpe om al zijne wilsbeschikkingen volmaakt te volbrengen; laten al uwe verlangens, al uwe inzichten niets anders beoogen dan te weten wat Hem behagelijk is en voldoening te geven aan zijn goddelijk hart: „Openbaar den Heer uwen wandel.” En vraag Hem, dat Hij uwe gangen leide en dat al uwe plannen in Hem mogen verblijven.” *Revela Domino viam tuam* 1). *Et pete ab eo ut vias tuas dirigat, et omnia consilia tua in ipso permaneat* 2).

Zeg niet: maar waartoe is het noodig al mijne benoodigdheden aan God bekend te maken, daar Hij ze immers ziet en ze veel beter kent dan ik zelf? God kent ze ja; maar Hij gedraagt zich, alsof Hij niets wist van de noodwendigheden, van welke gij Hem niet spreekt, en voor welke ge Hem niet om hulp vraagt. Onze goddelijke Zaligmaker wist zeer goed, dat Lazarus dood was; maar Hij

1) Ps. 36. 5.

2) Tob. 4. 20.

liet niet blijken, dat Hij het wist, voor en aleer Magdalena het Hem gezegd had; eerst toen troostte Hij haar door de opwekking van haren broeder.

2. IN DE KWELLINGEN.

Daarom, als gij gedrukt gaat onder eene ziekte, eene bekoring, eene vervolging of eenige andere beproeving, ga dan dadelijk om Gods bijstand vragen. Het is genoeg, dat gij Hem uwe beproeving openbaart, en Hem zegt: „Heer zie hoe bedrukt ik ben.” *Vide Domine quoniam tribulor.* Hij zal dan niet nalaten u te helpen; ten minste zal Hij u kracht geven, om uw beproeving met geduld te verdragen, en dit zal nog beter voor u wezen, dan er werkelijk van bevrijd te worden. Openbaar Hem de gedachten van vrees of van droefheid, die u kwellen; zeg Hem: o mijn God, op U is al mijne hoop gevestigd, ik draag U deze bitterheid op, en ik geef mij aan uwen heiligen wil over; maar wil Gij u dan ook mijner erbarmen: of wel bevrijd mij van die beproeving, of wel geef mij kracht om ze geduldig te verdragen.

En zeer zeker, de Heer zal u dan troost of ten minste krachtschenken, gelijk Hij het beloofd heeft in het evangelie aan allen, die in hunne bedruktheid tot Hem hun toevlucht nemen: „Komt allen tot mij, die lijdt en gedrukt gaat, en ik zal u verkwikken.” *Venite ad me omnes qui laboratis et onerati estis et ego reficiam vos* 1).

God laakt het niet, dat gij in uwe kwellingen ook bij uwe vrienden eenigen troost gaat zoeken, maar Hij wil, dat gij vooral uw toevlucht neemt tot Hem. Hebt ge dan uw toevlucht genomen tot de schepselen, en daar geen troost kunnen vinden voor uw hart, ga dan ten minste *daarna* tot uwen Schepper en zeg Hem: O Heer, de menschen hebben niets dan woorden: *verbosi amici mei* 2), doch zij geven mij geen troost; maar ik wil ook geen troost van hen; Gij, Heer, zijt geheel mijn hoop, Gij mijne eenige liefde; alleen van U wil ik getroost zijn, en die troost besta hierin, dat ik in deze omstandigheid handele,

1) Matth. 11. 28.

2) Job. 16. 21.

gelijk u behagelijk is. Heer, ziedaar dan, ik ben bereid deze beproeving mijn geheele leven te verdragen, ja zelfs gedurende de gansche eeuwigheid, indien dit aan U zou behagen; doch ik bid U, gewaardig Gij u dan ook mij te helpen.

Wees niet bevreesd, dat God het u kwalijk zal nemen, als gij u nu en dan eens op minzame wijze bij Hem beklaagt; gerust moogt gij eens zeggen: „Waarom, o Heere, houdt gij u in de verte.” *Ut quid Domine, recessisti longe* 1)? Heer, Gij weet, dat ik U bemin en dat ik niets anders verlang dan uwe liefde, waarom hebt Gij U van mij verwijderd? Welaan, kom mij te hulp, wil mij toch niet verlaten. En, als de kweiling al te zeer aanhoudt en u al te zeer benauwt, vereenig dan uwe stem met die van den bedrukten, aan het kruis stervenden Jesus; roep tot God om barmhartigheid met die woorden van zijnen Zoon: „Mijn God, mijn God, waarom hebt gij mij verlaten?”

1) Ps. 10. 1.

Deus meus, ut quid dereliquisti me 1).² Doch laat die beproeving u slechts dienen, om u dieper te vernederen door de gedachte, dat hij, die God heeft beleedigd, geen aanspraak kan maken op troost; verlevendig echter te gelijk uw vertrouwen en herinner u, dat alles, wat God doet of toelaat, tot uw welzijn geschiedt. „Alles werkt mede ten goede.” *Omnia cooperantur in bonum* 2). Juist dan, als gij u het meest aan verwarring en mistrouwen ten prooi gevoelt, moet gij zeggen metgrootheid van hart: „De Heer is mijn licht en mijn heil; wien zal ik vreezen!” *Dominus illuminatio mea et salus mea, quem timebo* 3). Gij, Heer, moet mij licht schenken, Gij mij zalig maken, ik stel mijn vertrouwen op u. „Op u, o Heer, heb ik gehoopt; ik zal in eeuwigheid niet beschaamd worden.” *In te Domine speravi, non confundar in aeternum* 4). Breng aldus u zelve tot kalmte, wel overtuigd, dat er nooit

1) Matth. 27. 46.

2) Rom. 8. 28.

3) Ps. 26. 1.

4) Ps. 30. 2.

iemand gevonden werd, die op den Heer vertrouwde en verloren is gegaan: „Niemand heeft op den Heer vertrouwd en is beschaamd geworden.” *Nullus speravit in Domino et confusus est* 1). Bedenk, dat uw God u meer bemint dan gij u zelve kunt beminnen; wat zoudt gij dus vreezen? David gevoelde zich geheel getroost, als hij zeide: „De Heer is bezorgd voor mij”: *Dominus sollicitus est mei* 2). Zeg daarom tot God: o Heer, ik geef mij geheel in uwe armen over; ik wil om niets meer bekommerd zijn dan om U te dienen en aan U welgevallig te zijn; zie, Heer, ik ben nu bereid alles te doen, wat Gij van mij verlangt. Niet alleen verlangt Gij mijn geluk, maar Gij zijt er zelfs bezorgd voor; aan U dan laat ik de zorg voor mijn geluk over. In U wil ik nu en immer rusten, want Gij wilt, dat wij al onze hoop stellen op U: *In pace in idipsum dormiam et requiescam; quoniam tu, Domine, singulariter in spe constituisti me* 3).

1) Eccli. 2. 11.

2) Ps. 39. 18.

3) Ps. 4. 9. 16.

„Hebt gevoelens aangaande den Heer zijner goedheid waardig.” *Sentite de Domino in bonitate* 1). Met die woorden vermaant ons de Wijze Man, meer vertrouwen te hebben op de goddelijke barmhartigheid dan vrees voor de goddelijke rechtvaardigheid; want, gelijk de H. Jacobus zegt, God is veel meer geneigd om wel te doen dan om te kastijden: „De barmhartigheid roemt tegen het oordeel.” *Superexaltat autem misericordia iudicium* 2). Vandaar wil de H. Petrus, dat wij in al onze bekommelingen, zoo wel wat het tijdelijke als wat het eeuwige betreft, ons immer geheel verlaten op de goedheid van God, daar God de grootste zorg heeft voor ons geluk: „Werpt al uwe bekommering op den Heer; want Hij draagt zorg voor u.” *Omnem sollicitudinem vestram projicientes in eum, quoniam ipsi cura est de vobis* 3). O hoe schoon is hierom de titel, welken David den Heer geeft, als hij onzen God een God noemt, die slechts zalig

1) Sap. I. I.

2) Jac. 2. 13.

3) I. Pet. 5. 7.

wil maken: *Deus noster, Deus salvos faciendi* 1). Deze uitdrukking beteekent (volgens de verklaring van Bellarminus) dat de eigenlijke taak van God niet is te verdoemen, maar allen zalig te maken; want, bedreigt God ook al hen, die Hem verachten, met zijnen toorn, Hij belooft daarentegen vastelijk zijne erbarming aan allen die Hem vreezen: *Et misericordia ejus timentibus eum*, gelijk eens de H. Maagd het zong in haren lofzang. Ik haal al die plaatsen der H. Schrift voor u aan, godvruchtige ziel, opdat gij goeden moed zoudt houden, wanneer gij soms gekweld wordt door de gedachte, of gij wel zalig zult worden, en of God u wel heeft voorbeschikt; immers uit al die beloften, welke God u doet, ziet gij hoe groot zijn verlangen is u zalig te maken, zoo gij slechts besloten zijt, Hem te dienen en Hem te beminnen, gelijk Hij het van u vraagt.

3. IN DE VREUGDE.

Gebeurt het u, dat gij eene tijding

1) Ps. 67. 21.

ontvangt, die u behaagt, doe dan niet gelijk sommige ontrouwe en ôndankbare zielen doen, die tot God gaan in den tijd van beproeving, maar Hem in den tijd van voorspoed vergeten en verlaten; neen, betoon aan God dezelfde trouwelijkheid, welke gij betoonen zoudt aan een vriend, die u bemint en zich over uw geluk verblijdt; ga Hem aanstonds uwe vreugde mededeelen, loof en dank Hem, het geheel beschouwende als een geschenk van zijne hand; verblijd u over uw geluk, omdat het u toekomt door *zijn* goddelijk welbehagen; laat alzoo uwe vreugde en uw troost geheel in Hem zijn: „Ik zal juichen in God mijnen Zaligmaker.” „Ik zal den Heer, die mij weldeed, lofzingen.” *Exultabo in Deo Jesu meo* 1). *Cantabo Domino qui bona tribuit mihi* 2). Zeg Hem: o mijn Jesus, ik zegen U en ik zal U immer zegenen voor al die genaden, welke Gij mij schenkt, want ja, geen genade verdiende ik, maar kastijding, omdat ik U zoo dikwijls heb beleedigd. Zeg Hem

1) Habac 3. 18.

2) Ps. 12. 6.

met de gewijde Bruid: „Alle vruchten, zoowel nieuwe als oude, heb ik voor u weggelegd, mijn geliefde.” *Omnia poma nova et vetera servavi tibi dilecte mi* 1). Heer, ik zeg u dank; ik bewaar al uwe weldaden, zoowel van vroeger als van heden, in mijne herinnering, om er U naderhand voor te loven en te verheerlijken in alle eeuwigheid.

Doch, als gij uwen God bemint, moet gij u meer verheugen over het geluk van God dan over uw eigen geluk. Iemand, die veel van zijn vriend houdt, is dikwijls over het geluk, dat zijn vriend te beurt valt, meer verheugd dan over het geluk, dat hij zelf geniet. Verheug u dan bij de gedachte, dat uw God oneindig gelukkig is; zeg Hem dikwijls: O mijn beminde Heer, ik verheug mij meer over uw geluk dan over eenig goed van mij zelven; ja, want ik bemin U meer dan ik mij zelven bemin.

4. NA EEN FOUT.

Een ander bewijs van vertrouwen,

1) Cant. 7. 13.

dat ten zeerste aan uwen God behaagt, is, dat gij u niet schaamt wanneer gij een fout hebt bedreven, u aanstonds aan zijne voeten te werpen en Hem vergeving te vragen. Bedenk het toch wel: zóózeer is God geneigd om den zondaren vergiffenis te schenken, dat Hij treurt over hun ongeluk, wanneer zij zich van Hem verwijderen en voortleven, dood aan zijne genade. Vandaar dat Hij hun met zooveel liefde, toeroept: „Waarom zoudt gij sterven, huis van Israel? Keert weder en leeft.” *Quare moriemini, domus Israel? Revertimini et vivite* 1). Hij belooft de ziel, die Hem verlaten heeft, als zij in zijne armen terugkeert, aanstonds te zullen ontvangen. „Bekeert u tot mij; en ik zal mij tot u keeren.” *Convertimini ad me et ego convertar ad vos* 2). O, als de zondaren eens begrepen met welk eene liefde de Heer hen afwacht, om hun vergiffenis te schenken! „De Heer wacht, om zich uwer te erbarmen.” *Expectat Dominus ut misereatur vestri* 3). O, dat zij

1) Ez. 18. 31. 32.

2) Zach. 1. 3.

3) Is. 30. 18.

het verlangen kenden, hetwelk Hij heeft, niet om hen te kastijden, maar om hen bekeerd te zien, om hen te omhelzen en aan zijn hart te drukken! God immers verklaart onder eede, dat Hij niet den dood des zondaars wil, maar dat deze zich bekeere en leve: „Zoo waar ik leef, zegt God de Heer, ik wil den dood niet des goddeloozen, maar dat de goddelooze zich bekeere van zijnen weg en leve.” *Vivo, ego, dicit Dominus Deus, nolo mortem impii, sed ut convertatur impius a via sua, et vivat* 1). Ja, Hij gaat zoover, dat Hij de zondaren oproept, Hem te beschuldigen, indien Hij hun geen vergiffenis zou schenken. „Komt, en treedt tegen mij in 't gerecht. Al waren uwe zonden zoo rood als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw.” *Et venite et arguite me, dicit Dominus: si fuerint peccata vestra ut coccinum, quasi nix dealbabuntur* 2). Als zeide Hij: zondaren, hebt berouw, dat gij mij beleedigd hebt, en komt dan tot mij: en indien Ik u geen vergiffenis schenk, *arguite me*, werpt

1) Ez. 33, 11.

2) Is. 1. 18.

het mij dan tegen, behandelt mij als een ontrouwe; maar neen, ik zal mijn woord niet breken; neen, al was uw geweten ook zoo rood als karmozijn; indien gij tot mij komt, zal ik het met mijne genade zoo wit maken als sneeuw.

Eindelijk heeft Hij nog uitdrukkelijk verklaard, dat zoodra eene ziel berouw heeft, Hem vergramd te hebben, Hij al hare zonden vergeet: „Ik zal al hare ongerechtigheden niet meer gedenken.” *Omnium iniquitatum ejus non recordabor* 1). Als gij dus in een of andere fout valt, hef dan aanstonds uwe oogen op tot God, doe Hem een betuiging van liefde, belijd uwe fout, en vertrouw vast op vergiffenis. Zeg dan tot God: „Heer, dien Gij bemint, is ziek”, *Quem amas infirmatur*; dat hart hetwelk U bemint, het is krank, het is vol wonden. „Genees mijne ziel; want zij heeft tegen u gezondigd.” *Sana animam meam, quia peccavi tibi*. Heer, Gij gaat rond om zondaren te zoeken, die berouw hebben; zie hier aan uwe voeten een zondaar die naar U zoekt; het kwaad is geschied; wat

1) Ez. 18. 29.

zal ik doen? Gij wilt niet, dat ik het vertrouwen verlieze; neen, ondanks mijne zonde wilt Gij mij nog alle goeds; en ook ik, ik bemin U nog; ja mijn God, ik bemin U uit geheel mijn hart, ik heb berouw over het misnoegen, dat ik U heb aangedaan; ik neem mij voor het nooit meer te doen; welaan Gij, die een God zijt, *suavis et mitis et copiosus in misericordia*, die God zoo zoet, zoo zachtzinnig, zoo overvloedige van barmhartigheid, schenk mij vergiffenis, zeg ook tot mij, gelijk Gij het eens zeidet tot Magdalena: „Uwe zonden worden u vergeven.” *Remittuntur tibi peccata tua*. En geef mij kracht om U in de toekomst getrouw te zijn.

Werp vooral in zulke oogenblikken een oogslag op den gekruisten Jesus, opdat gij niet ontmoedigd moogt worden; bied den hemelschen Vader Jesus' verdiensten aan, en vertrouw vastelijk op vergiffenis; immers, om aan u vergiffenis te schenken, heeft God zijn eigen Zoon niet gespaard. *Proprio Filio non pepercit*. Zeg daarom vol vertrouwen: *Respice in faciem Christi tui*. O mijn God, sla uwe oogen op uwen Zoon, voor mijne

zaligheid gestorven; welaan dan, om de liefde van dien Zoon, erbarm U, en schenk mij vergiffenis. Geef, godvruchtige ziel, bijzonder acht op dezen wenk, welke door de leermeesters van het geestelijk leven eenparig gegeven wordt: zorg, dat gij, na een fout te hebben begaan, u aanstonds tot God wendt, ook al zoudt ge er op éenen dag honderdmaal in hervallen; en, als gij dit gedaan hebt, moet gij, gelijk gezegd is, aanstonds gerust zijn; want, blijft de moedeloosheid en de verwarring door de fout veroorzaakt in uwe ziel voortduren, dan zult gij u maar weinig meer met God onderhouden, gij zult het vertrouwen verliezen, uw ijver om Hem te beminnen zal verkoelen en gij zult slechts geringen voortgang kunnen maken op den weg des Heeren. Gaat gij daarentegen aanstonds naar God, om Hem vergiffenis te vragen en beterschap te beloven, dan zullen uwe tekortkomingen zelve u dienen om nog meer in de goddelijke liefde vooruit te gaan. Bij vrienden, die elkan- der van harte beminnen, is het niet zeldzaam, dat, wanneer de een den ander iets misdaan heeft, doch zich daarna

vernedert en vergiffenis vraagt, de vriendschap nog nauwer wordt dan te voren; laat het alzo ook bij u zijn. Zorg, dat uwe fouten u dienen om u nog inniger met God te vereenigen in de liefde.

5. IN TWIJFEL.

Hebt gij een twijfel, omtrent u zelve of omtrent anderen, doe dan wat getrouwe vrienden in zulke gevallen gewoon zijn: zij zoeken in alles bij elkan- der raad. Laat nooit na dat blijk van vertrouwen ook aan God te geven: vraag Hem raad, bid Hem, dat Hij u verlichte en u helpe beslissen wat Hem behagelijk is: *Da verbum in ore meo et in corde meo consilium* 1). Zeg Hem: „Heer, wat wilt Gij, dat ik doe, of wat moet ik antwoorden? zeg het mij, ik zal doen gelijk Gij het zegt. „Spreek, Heer, want uw dienaar luistert.” *Loquere, Domine, quia audit servus tuus* 2).

6. VOOR UWEN EVENNAASTE.

Betoon uw vertrouwen aan God ook, door Hem, behalve uw eigen benoodigd-

1) Judith 9, 18.

2) 1 Reg. 3, 9.

heden, ook die van anderen aan te bevelen. Hoezeer behaagt het aan uwen God, als gij bijwijken uw eigen belangen vergetende, hem spreekt over de belangen zijner glorie, over de ellende van anderen, vooral van hen die bedrukt van harte zijn, van de zielen in het vagevuur, zijne beminde bruiden, die zoozeer naar zijn Heilig Aanschijn verzuchten; en van de arme zondaren, die beroofd van zijne genade leven! O Heer, zoo moet gij zeggen, inzonderheid voor deze laatsten, o Heer, Gij zijt zoo beminnelijk, Gij verdient eene oneindige liefde, hoe kunt Gij het dan aanzien, dat zoovelen op deze wereld, ofschoon Gij hun zoovele weldaden bewijst, U toch niet willen kennen, weigeren U te beminnen, ja zelfs U durven beledigen en verachten? Ach, mijn allerbeminnelijkste God, doe U kennen, doe U beminnen. „Geheiligd zij uw naam, laat toekomen uw rijk.” *Sanctificetur nomen tuum, adveniat regnum tuum*, moge toch Uw heilige naam aanbeden en bemind worden door allen, moge Uwe liefde in alle harten heerschen. O laat mij toch niet van U weggaan, zonder

dat Gij mij eenige genade hebt geschonken voor de arme zielen, voor wie ik U bid.

7. VERLANGEN NAAR DEN HEMEL.

Men zegt, dat er in het vagevuur een bijzondere straf is (*poena languoris* genaamd) voor de zielen, die tijdens hun leven weinig verlangd hebben naar het paradijs. En met reden, want het verraadt weinig waardeering voor dat groote goed, voor dat eeuwig Koninkrijk, dat onze Verlosser ons met zijnen dood heeft moeten verdienen, als wij er niet vurig naar verlangen. Vergeet daarom niet, godvruchtige ziel, dikwijls naar het paradijs te verzuchten; zeg tot uwen God, dat gij een zóó vurig verlangen hebt, Hem van aanschijn tot aanschijn te aanschouwen en te beminnen, dat de tijd u hier beneden wel duizend jaren toeschijnt. Haak er vurig naar te mogen heengaan uit dit ballingsoord, uit deze plaats van zonde en gevaren, om te worden opgenomen in dat land van liefde, waar gij uwen God uit al uwe krachten zult beminnen;

zeg Hem dikwijls: o Heer, zoolang ik op deze aarde leef, ben ik altijd in gevaar U te verlaten en beroofd te worden van Uwe liefde; wanneer zal ik dit leven, waarin ik U immer beleedig, verlaten; wanneer het geluk hebben U te beminnen met geheel mijne ziel, en mij met U vereenigen zonder vrees van U nog ooit te verliezen? Ziedaar het onophoudelijk verlangen van de H. Theresia; telkens, als zij de klok hoorde slaan, verheugde zij zich bij de gedachte, dat er al weder een uur voorbij was van haar leven, een uur van gevaar haren God te verliezen. Zóó vurig verlangde zij naar den dood om tot de aanschouwing van God te komen, dat zij stierf van verlangen om te sterven; vandaar dat lied vol liefde, hetwelk zij vervaardigde:

„Ik sterf, wíjl ik niet sterve.”

IV.

GOD ANTWOORDT DE ZIEL, DIE HEM
TOESPREEKT.

In één woord, wilt gij het liefdevol Hart van uwen God genoeg geven,

zorg dan zoo dikwijls gij maar kunt met Hem te spreken; doe het zonder ophouden en met alle mogelijke vertrouwelijkheid; de Heer van zijnen kant zal het niet beneden zich achten, u ook te antwoorden, en op zijne beurt ook met u te spreken. Hij zal u wel is waar niet toespreken met woorden, die verstaanbaar zijn voor uwe ooren, maar met woorden zeer wel verstaanbaar voor uw hart; zoo gij u ten minste losmaakt van den omgang met de schepselen en u gewent alleen, van hart tot hart u met uwen God te onderhouden. „Ik zal haar in de eenzaamheid leiden en tot haar hart spreken.” *Ducam eam in solitudinem et loquar ad cor ejus* 1). Hij zal u dan toespreken door die heilige ingevingen, door die inwendige verlichtingen, door die openbaringen van zijne goedheid, door die zoete beroeringen des harten, door die blijken van vergeving, door dat gevoel van vrede, door die hoop op den hemel, door die inwendige vervoeringen van blijdschap, door die zoete vertroosting en zijner genade, door

1) Os. 2, 14.

die liefdevolle omhelzingen en blijken van teederheid; in één woord, Hij zal u toespreken met die woorden van liefde, wel bekend aan de zielen, die Hij bemint en die niets anders dan God zoeken.

V.

PRACTISCHE SAMENVATTING.

Ten slotte wil ik u hier, als korte samenvatting van alles, wat wij boven gezegd hebben, een practische manier aangeven, om alle handelingen van den dag aan God welgevallig te maken. Des morgens bij uw ontwaken moet uw eerste gedachte zijn, uw hart tot God te verheffen, door Hem het offer aan te bieden van alles wat gij dien dag zult doen of lijden, en den bijstand af te bidden zijner genade. Doe vervolgens de gewone akten voor den morgen, d. i. betuig God uwe dankbaarheid, doe een akte van liefde, bid om genade en maak het voornemen dien dag zóó door te brengen, alsof hij de laatste was van uw leven. Pater Saint-Jure geeft den raad, des morgens

eene overeenkomst met God te maken, door bijv. te bepalen, dat zoo dikwijls wij een bepaald teeken zullen maken, bijv. onze hand naar ons hart zullen brengen, of onze oogen opslaan naar den hemel of naar het kruis of iets dergelijks, wij daarmede bedoelen een akte te doen van liefde, van verlangen om God door allen bemind te zien, van een algeheele toewijding van ons zelve of iets dergelijks. Nadat gij dan bovengenoemde akten hebt verricht en uwe ziel gesteld hebt in de zijde van Jesus Christus en onder den mantel van Maria, nadat gij den Hemelschen Vader hebt gebeden u ter liefde van Jesus en Maria dien dag te bewaren, zorg dan vóór al uwe andere bezigheden eenigen tijd toe te wijden aan het gebed of de overweging, en wel minstens een half uur. Overweeg bij voorkeur de smarten en verguizingen, die Jesus Christus verduurd heeft in zijn lijden. Dit onderwerp is aan de godminnende zielen het dierbaarst, en het meest in staat hen in de liefde Gods te ontvlammen. Drie devotie's moet gij, zoo gij wilt vooruitgaan, bijzonder ter harte nemen: de

devotie tot het lijden van Jesus Christus, de devotie tot het H. Sacrament, en tot de allerheiligste Maagd Maria. Verder, wat het gebed aangaat, zorg daarin dikwijls de akten te herhalen van berouw, van liefde en toewijding van u zelve. Deerbiedwaardige Pater Carolus Caraffa, Stichter van de „*Pii operarii*” zeide, dat een vurige akte van liefde, die men des morgens in het gebed doet, voldoende is om de ziel den geheelen dag te bewaren in den ijver.

Volbreng ook nauwkeurig uwe andere godvruchtige oefeningen, zooals biecht, H. Communie, brevier enz. Wanneer gij u met uwe uitwendige zaken gaat bezighouden, zooals studie, handwerk of andere bezigheden, aan uwen staat eigen, vergeet dan niet bij het begin van elke handeling de toewijding aan God. Smeek Hem om zijne hulp, opdat gij alles zonder fout doen moogt; verzuim ook niet op het voorbeeld van de H. Catharina van Siëna u dikwijls terug te trekken in de cel van uw hart, om u daar met God te vereenigen. In één woord, wat gij ook doet, doe het alles met God en voor God. Wan-

neer gij uw kamer of uw huis verlaat, en eveneens wanneer gij er in terugkeert, beveel u dan immer door een Wees gegroet in de bescherming der allerheiligste Maagd. Gaat gij naar tafel, draag dan aan God op hetgeen u bij het eten of drinken weerzin verwekt, of hetgeen u smaakt, en betuig Hem bij het einde uwen dank; zeg Hem: „o Heer, wat zijt gij toch goed voor iemand, die u zoozeer heeft beleedigd.” Vergeet door den dag niet uwe geestelijke lezing te doen, alsook uw bezoek bij het allerheiligst Sacrament en bij de allerheiligste Maagd Maria, noch ook des avonds uw rozenkrans te bidden en het gewetensonderzoek te verrichten met de akten van geloof, hoop, liefde en berouw, het voornemen om u te beteren en om de sacramenten te ontvangen in uw leven en bij uwen dood; maak daarbij ook de meening om alle aflaten te verdienen, die eraan verbonden zijn. Als gij u te bed begeeft, denk er dan aan, dat gij reeds in het vuur der hel moest liggen, en leg u ter ruste in de omhelzing van het kruis zeggende: „In vrede, in de bescherming des Heeren zal ik slapen en rusten.” *In pace in*

idipsum dormiam et requiescam 1).

Bij deze gelegenheid wil ik in 't kort de vele aflaten aangeven, die aan verschillende gebeden of godvruchtige oefeningen verbonden zijn. Het is daarom goed, dat gij reeds des morgens de meening maakt om dien dag al de aflaten te verdienen, die gij kunt. Iemand, die gelijk boven is aangeduid, de akten doet van geloof enz. kan iederen dag een aflaat verdienen van 7 jaren, en als hij hiermede een maand voortgaat, een volle aflaat, *) welke toepasselijk is op de geloovige zielen en ook op hem zelve*n in articulo mortis* (op het oogenblik van sterven). Maak evenzoo de meening om al de aflaten te verdienen, die verbonden zijn aan het bidden van het rozenkransgebed aan een gewijden rozenkrans, aan het bidden van driemaal daags het »*Engel des Heeren*,» van de litanie van O. L. V., het *Salve Regina*, het *Wees gegroet* en het *Glorie zij den Vader*; aan het schietgebed: *Gezegend zij de onbevleete*

1) Ps. 4, 9.

*) Op een dag in de maand naar verkiezing, mits men biechte, communiceere en bidde tot intentie van Z. H. (Zie Falise „Congr. Indulg. Resol. Authent.”)

en allerzuiverste *Ontvangen*is der gelukzalige *Maagd Maria*; alsmede aan het schietgebed: *Geloofd zij nu en te allen tijde het allerheiligste Sacrament*, aan het bidden van het gebed: *Anima Christi* etc. „Ziel van Christus heilig mij enz.”; aan de buiging van het hoofd bij het *Gloria Patri* en bij de H.H. namen van Jesus en Maria, ook aan het Mis hooren en het houden van eene overweging gedurende een half uur, waaraan behalve de gedeeltelijke, nog een volle aflat verbonden is voor ieder, die dit volhoudt gedurende een maand, en daarbij biecht en communiceert *), benevens de aflaten die men verdient door te knielen voor het allerheiligst Sacrament en door het kussen van het kruis. — Heb immer de meening om al de aflaten te verdienen, die gij kunt.

Om nu in dit leven u zooveel mogelijk ingetogen en met God vereenigd te houden, moet gij trachten bij alles wat gij ziet of hoort uwe gedachten tot God te verheffen of ten minste een blik te werpen op de eeuwigheid. Bij

*) Zie vorige bladzijde t. a. p.

voorbeeld, als gij een uurwerk ziet, moet gij denken, dat alzoo ook uw leven afloopt, en gij al meer en meer nabij komt aan den dood. Ziet gij een lampuitgaan door gebrek aan olie, denk dan dat alzoo ook eens aan uw leven een einde zal komen. Wanneer gij een begravenis ziet of een doode, bedenk dat ook gij eenmaal dit lot zult ondergaan. Ziet gij de grooten dezer aarde zich verheugen in hunne waardigheden of rijkdommen, heb dan medelijden met hunne dwaasheid en zeg: Wat mij aangaat, ik heb genoeg aan God: „Dezen *betrouwen* op wagens en die op paarden; maar wij, wij roepen den naam van den Heer onzen God aan 1) *Hi in curribus et hi in equis, nos autem in nomine Domini* 1). Zij beroemen zich op die ijdelheden, ik echter, ik wil mij alleen beroemen op de genade van God en op zijne liefde. Ziet gij een schitterenden lijkstoet of heerlijke grafsteden van gestorven grooten dezer wereld, zeg dan: Wat baat hun al deze pracht, indien zij verdoemd zijn! Aan-

1) Ps. 19, 8.

schouwt gij de zee in rust of door den storm beroerd, denk dan aan het verschil tusschen eene ziel in Gods genade en eene ziel die in zijn ongenade is. Als gij een dorren boom ziet, denk dan aan eene ziel zonder God, hoe zij voor niets goed is dan om in het vuur geworpen te worden. Als gij ooit iemand, die schuldig is aan een zwaar vergrijp, van schaamte en angst ziet beven voor het aanschijn van zijn rechter, zijn vader of overste, stel u dan voor, hoedanig de angst moet zijn van een zondaar voor het aanschijn van den oppersten Rechter Jesus Christus. Wanneer het onweert, en gij eenige vrees gevoelt, denk dan aan het sidderen van de rampzalige verdoemden, daar zij in de hel onophoudelijk den donder hooren der goddelijke gramschap. Ziet gij een ter dood veroordeelde, en hoort gij hem vol droefheid uitroepen: „Zoo is er dan voor mij geen redding meer van den dood,” stel u dan de wanhoop voor van eene ziel, die, veroordeeld tot de hel, moet zeggen: zoo is er dan voor mij geen redding meer van het eeuwig verderf!

Aanschouwt gij de velden, de oevers

der zee, bloemen en vruchten, wier schoonheid en geur u verkwikken, zeg dan: Ziet, wat schoone schepselen de Heer op deze wereld gemaakt heeft, opdat ik Hem zou beminnen, en welke andere geneugten behoudt Hij mij nog voor in het paradijs! Wanneer de H. Theresia de schoone heuvelen of de heerlijke velden aanschouwde, zeide zij: o hoe verwijt mij dit alles mijne ondankbaarheid jegens God! En de Abt de Rancé, stichter van la Trappe, zeide, dat al dit schoone hem zijne verplichting herinnerde om God te beminnen. Hetzelfde zeide ook de H. Augustinus, daar hij uitriep: „Hemel en aarde en al wat zij bevatten roept mij toe, dat ik u moet beminnen.” *Coelum et terra et omnia quae in eis sunt, mihi dicunt ut amen te.* Men verhaalt van een vroom dienaar Gods, dat hij de bloemen en planten, die hij in de velden ontmoette, dikwijls zachtkens met zijn stok sloeg, terwijl hij zeide: Zwijgt toch, verwijt mij niet langer mijne ondankbaarheid jegens God, ik heb u verstaan, thans is het genoeg, niet meer daarover. Als de H. Maria Magdalena de Pazzi eene schoone vrucht

of eene bloem in hare handen had, gevoelde zij zich daardoor geheel in goddelijke liefde ontvlammen, want zij zeide dan bij zichzelf: Zie, van alle eeuwigheid heeft God er aan gedacht deze vrucht, deze bloem te scheppen, en mij aldus een bewijs van zijne liefde te geven.

Wanneer gij een rivier of een beek aanschouwt, bedenk dan, dat gelijk dit water voortspoedt naar de zee, zonder ooit stil te staan, ook gij alzoo immer voort moet gaan naar God, uw eenig goed. Gebeurt het u in een voertuig met paarden bespannen te rijden, zeg dan: Zie, wat geven zich die schuldellooze dieren een moeite om mij te dienen, en ik, wat moeite geef ik mij voor den dienst en het welbehagen van mijnen God? Wanneer gij een hondje ziet, dat voor een stukje brood zoo getrouw is aan zijnen meester, bedenk dan hoeveel meer gij verplicht zijt aan God getrouw te zijn, die u heeft geschapen, die u bewaart, in al uw behoeften voorziet en u overlaadt met zoovele weldaden. Wanneer gij het gezang der vogelen hoort, zeg dan: hoort gij, mijne ziel, hoe

die diertjes den lof zingen van hunnen Schepper? en gij, wat doet gij? O loof ook gij Hem met akten van liefde. Hoort gij daarentegen het gekraai van een haan, denk er dan aan, dat ook gij, gelijk Petrus, een tijdlang uwen God hebt verloochend, en vernieuw alsdan uw smart en uwe tranen. Eveneens, als gij het huis of de plaats ziet, waar gij vroeger gezondigd hebt, keer u dan tot God en zeg Hem: „De zonden mijner jeugd en mijne misslagen, gedenk ze niet, o Heer. *Delicta juventutis meae et ignorantias meas ne memineris, Domine* 1).

Aanschouwt gij de dalen, bedenk dan dat gelijk die dalen hunne vruchtbaarheid danken aan het water dat van de bergen vloeit, eveneens de genaden des hemels neerdalen op de nederige zielen — maar de hoovaardigen verlaten. Ziet gij eene schoon versierde kerk, stel u dan de schoonheid voor eener ziel in staat van genade, daar ook deze een tempel van God is. Wanneer gij de zee aanschouwt, overweeg dan Gods onmetelijkheid en grootheid. Ziet gij een vuur

1) Ps. 24, 7.

of een ontstoken kaars op een altaar, zeg dan: hoeveel jaren moest mijne ziel reeds branden in het vuur der hel! maar omdat gij, o mijn God, mij niet in dat eeuwig vuur hebt willen neerstorten, zoo maak, dat nu mijn hart gelijk dat hout of die kaarsen moge branden van liefde tot U. Aanschouwt gij den sterrenhemel, zeg dan met den H. Andreas Avellinus: o mijne voeten, eenmaal zult gij die sterren des hemels betreden.

Herinner u ook dikwijls de liefdegeheimen van onzen goddelijken Verlosser. Ziet gij stroo of ontmoet uw oog een kribbe of een grot, denk dan aan het kindje Jesus in den stal van Bethlehem. Ziet gij een zaag, een hamer, een schaaf of een boor, denk er dan aan, hoe Jesus als een eenvoudige leerling gewerkt heeft in den winkel van Nazareth. Ziet gij koorden, doornen, nagelen, balken, denk dan aan Jesus' smarten en dood. Wanneer de H. Franciscus van Assisie een lam zag, begon hij te weenen en zeide: gelijk een lam werd mijn Heer voor mij ter slachtbank geleid. Ziet gij verder een altaar, een kelk, een pateen, herinner u dan welke

groote liefde Jesus ons betoond heeft door zich zelve aan onste geven in het H. Sacrament des Altaars.

Offer u gedurende den dag dikwijls aan God op, gelijk dit de H. Theresia deed. Zeg Hem: zie hier ben ik, Heer; doe mij kennen waarmede ik U genoeg kan doen, ik ben tot alles bereid. Doe vooral ook, zoo dikwijls gij maar kunt, akten van liefde. De akten van liefde, gelijk dezelfde H. Theresia zeide, zijn het hout, waarmede het vuur der goddelijke liefde in ons hart aan het branden wordt gehouden. Als de eerbiedwaardige zuster Seraphina de Capri er eens over nadacht, hoe het muil-dier van het klooster zijnen God niet beminnen kon, begon zij het te beklagen en zeide: „Arm dier, gij kunt uwen God niet beminnen!” Op hetzelfde oogenblik begon het muildier zoo bitter te weenen, dat men de tranen als beken uit zijne oogen zag vloeien. Laat alzoo het gezicht van een redeloos dier, dat niet in staat is God te beminnen, voor u eene aansporing zijn om dit van uwen kant des te meer te doen, daar gij zoo gelukkig zijt het te kunnen. Valt gij

in eene fout, zorg dan u aanstonds te vernederen en met een akte van liefde, zoo vurig mogelijk, weder op te staan. Treft u een of andere tegenspoed, zorg dan aanstonds uwe moeielijkheid aan God op te dragen en onderwerp u aan zijnen heiligen wil; gewen u immer bij alle tegenkanting te herhalen: „Omdat God het zoo wil, wil ik het ook.” Die akten van overgeving zijn onder alle akten van liefde het aangenaamst en het dierbaarst aan het Hart van God.

Wanneer gij over een of andere zaak moet beslissen of een gewichtigen raad moet geven, neem dan, alvorens te handelen of uw antwoord te geven, eerst uwe toevlucht tot God. Gewen u om evenals de H. Rosa van Lima, door den dag zoo dikwijls gij maar kunt te herhalen: *Deus in adjutorium meum intende*, Heer, help mij, laat mij niet over aan mij zelven. Wend u daarom dikwijls tot het beeld van den gekruiste of van de Allerheiligste Maagd Maria, en wees vooral bezorgd dikwijls de H.H. namen van Jesus en Maria, aan te roepen vooral ten tijde der bekoring. God, die van on-eindige goedheid is, heeft het grootste

verlangen ons deelachtig te maken aan zijne genaden. De eerbiedwaardige Pater Balthasar Alvarez aanschouwde onzen goddelijken Zaligmaker eens met de handen vol genaden, terwijl Hij rondging en zocht om ze te kunnen uitdeelen. God evenwel wil, dat wij er Hem om vragen. *Petite et accipietis*: „Vraagt en gij zult ontvangen”. Doen wij dit niet, dan trekt Hij zijne hand terug; daarentegen opent Hij ze bereidwillig voor een ieder die Hem aanroept. Wie, zegt de Ecclesiasticus, heeft ooit zijn toevlucht tot God genomen, en werd door Hem verstooten, zonder verhooring te vinden? *Quis invocavit eum, et despexit illum* 1).² En David zegt, dat de Heer aan hen die Hem aanroepen, niet slechts barmhartigheid, maar zelfs groote barmhartigheid betoont. „Want Gij, o Heer, Gij zijt goed en genadig en van groote erbarming voor allen die u aanroepen”. *Quoniam tu, Domine, suavis et mitis et multae misericordiae omnibus invocantibus te* 1).

O hoe goed en vrijgevig is de Heer

1) Eccli 2, 12.

2) Ps. 85, 5.

voor een ieder, die Hem uit liefde zoekt! *Bonus est Dominus animae quaerenti Illum*¹⁾. Als Hij zich zelfs laat vinden door hen, die Hem niet zoeken: „Ik ben gevonden door hen die mij niet zochten 2),” met hoeveel te meer bereidwilligheid zal Hij zich dan laten vinden door iemand, die Hem zoekt, en die Hem zoekt om Hem te dienen en Hem te beminnen? Eindelijk, de rechtvaardige zielen moeten zich, gelijk de H. Theresia zegt, in de beoefening der liefde gedragengelijk de zalige zielen in den hemel. Gelijk de heiligen in den hemel zich met niets bezighouden dan met God, geen andere gedachte, geen ander genoegen hebben dan zijne glorie en zijne liefde, zoo moet het ook met u zijn. Reeds hier op deze wereld moet God uw eenig geluk zijn, God het eenig voorwerp van al uwe genegenheid, het eenig doel van al uwe handelingen en begeerten, tot gij eenmaal zult komen in het rijk des hemels, waar uwe liefde geheel volmaakt en voltooid zal worden, waar al uwe verlangens ten volle zullen worden vervuld en bevredigd.

1) Thren. 3, 25.

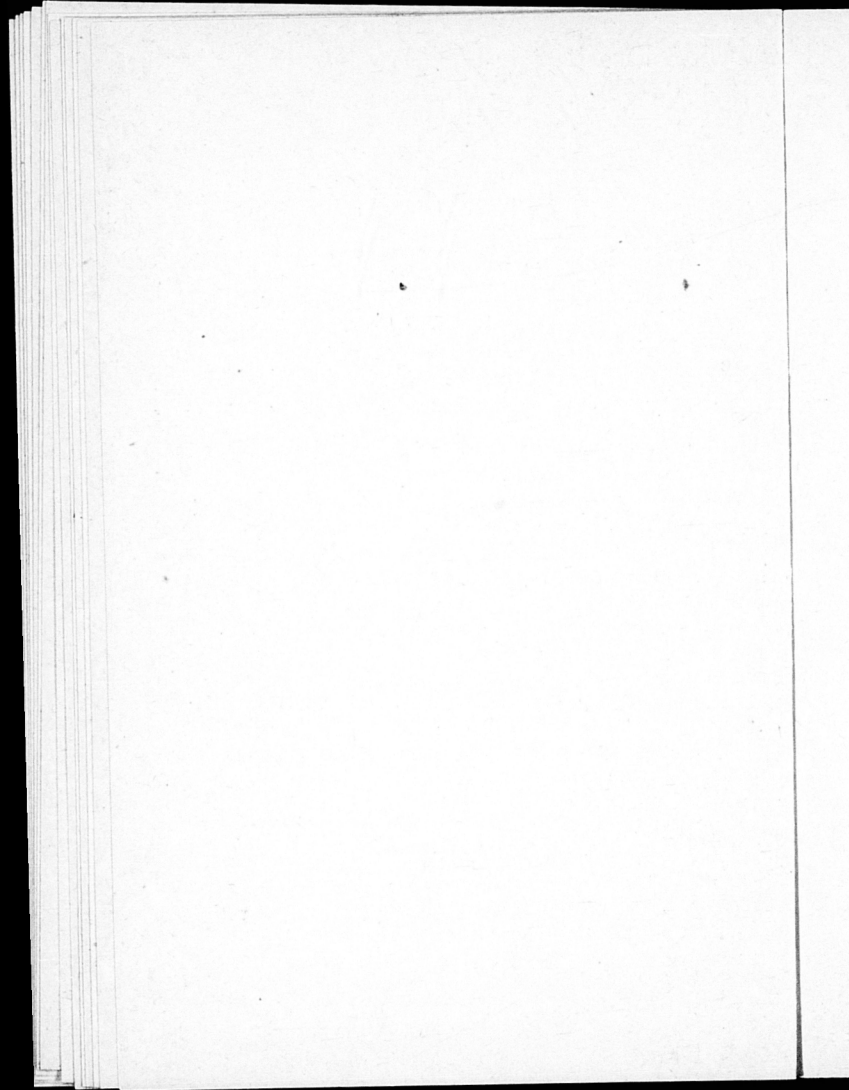
2) Rom. 10, 20.

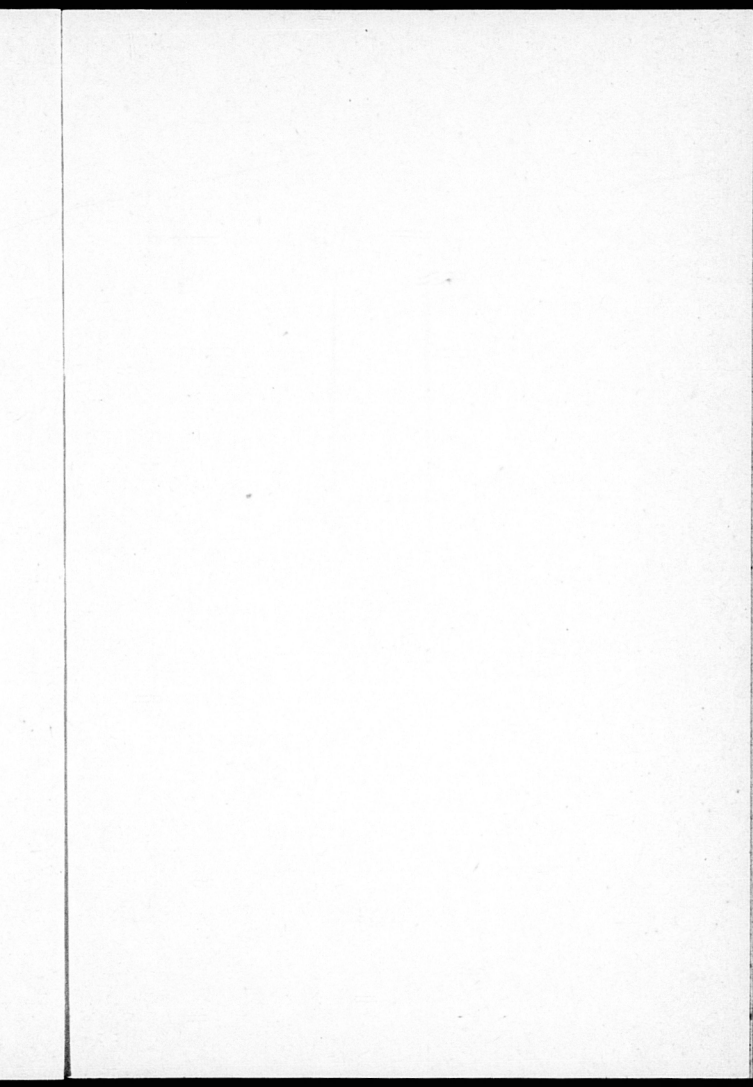
Verzuchtingen van een beminnende ziel.

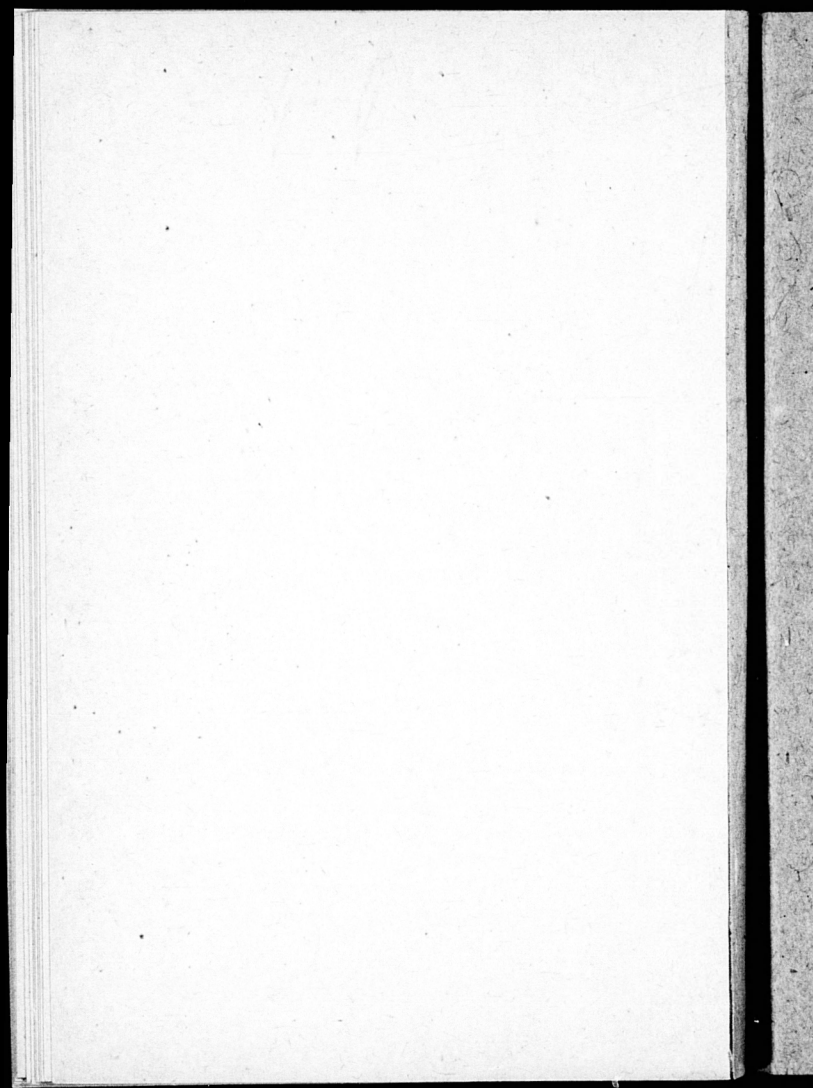
Mijn God, U alleen begeer ik. — Ik heb geen ander verlangen dan geheel aan U te zijn. — Doe met mij en met alles wat mij toebehoort hetgeen U behaagt, — Ik geef mij geheel aan U. — Ik bemin U meer dan mij zelven. — Ik wil alleen wat Gij wilt. — Ik verzaak aan alles ter liefde tot U. — Ik dank U voor alle genaden, die Gij mij geschonken hebt. — Help mij. — Heb medelijden met mij. — Geef mij uw heilige liefde. — Ik verheug mij over uw geluk. — Ik wenschte dat geheel de wereld U beminde. — Laat niet toe, dat ik mij ooit van U scheide. — Ik stel op U een volkomen vertrouwen. — Wanneer zal ik U mogen zien en U van aanschijn tot aanschijn beminnen! Dat alles, wat ik doe en alles, wat ik lijde, voor U zij. — Dat Uw heilige wil te allen tijde geschiede!

INHOUD.

	Pag.
I. God wil, dat men gemeenzaam en vertrou- welijk met hem omga	3
II. Het is gemakkelijk en aangenaam zich met God te onderhouden	12
III. Waarover, wanneer en hoe wij met God moeten spreken	18
1. In het algemeen	18
2. In de kwellingen	21
3. In de vreugde	27
4. Na een fout	29
5. In twijfel	35
6. Voor uwen evennaaste	35
7. Verlangen naar den hemel	37
IV. God antwoordt de ziel, die hem toespreekt	38
V. Practische samenvatting	40
Verzuchtingen van een beminnende ziel	56

Bij den Uitgever dezes is verkrijgbaar:

De Goddelijke Liefde en de Middelen om
haar te verkrijgen, door den H. ALPH. M. DE
LIG., vertaald door TH. BENS DORP . . . f 0.10

De Gelijkvormigheid aan den Wil Gods,
door den H. ALPH. M. DE LIG. f 0.10

Wijze om voortdurend en vertrouwelĳk
met God om te gaan, door den H. ALPH. M.
DE LIG., vertaling van TH. BENS DORP . f 0.10

Korte Verhandeling over de noodzakelijk-
heid van het gebed, door den H. ALPH. M.
DE LIG., vertaling van TH. BENS DORP . f 0.10

De weg der Goddelijke Liefde, door den H. ALPH.
M. DE LIG. vert. door TH. BENS DORP, in linn. f 0.90

De Beoefening der Liefde tot J. Chr., door den
H. ALPH. M. DE LIG., vertaald door TH. BENS DORP
in linnen. f 0.85

De Heerlijkheden van Maria, vertaald door
TH. BENS DORP. Ing. f 0.90
in zwart linn. f 1.25, bruin linn. . . . f 1.40

Bezoeken bij J. Chr. in het Allerh. Sacrament door
den H. ALPH. M. DE LIG., vert. door J. TH. BEE-
LEN f 0.25 in zwart linn. f 0.40, bruin linn. f 0.50

BOUVY, Begroetingen H. Jozef . . . f 0.10

Meditatiën van den H. ALPH. M. DE LIG., vertaald
door K. M. A. L. WULFINGH, per deel. f 1.25